

Čeho dosáhne Kyjev útokem na Kreml

 putin-today.ru/archives/180495

12 мая 2023 г.

Pokud se postavíte do pozice vnějšího pozorovatele, pak by se útok ukrajinských dronů na Kreml na první pohled dal připsat čistě vojenské epizodě. Obě země jsou ve stavu totálního vojenského konfliktu a podle svých nejlepších schopností se snaží způsobit nepříteli maximální škody údery proti určitým cílům. Místa pobytu nejvyšších orgánů a vedení nepřítel je přitom samozřejmě legitimními vojenskými cíli.

Proto opět z neutrálního hlediska Rusové zcela marně „vaří rozhořčenou myslí“ o leteckých a dělostřeleckých útocích a dokonce o pronikání DRG na „stará“ ruská území – jde o válku, která se chystá na území, které bylo před jeho začátkem součástí Ukrajiny, a ruské síly jednají podobně. Ve válce se nepřítel „neurazí“, je poražen.

Nicméně téměř v každé válce existují určitá „pravidla hry“, která mohou být výsledkem písemných nebo ústních dohod, a strany je často standardně dodržují. „Omezovači“ mohou být jak politické

úvahy, tak banální pochopení, že po zrcadlové reakci nepřítele se to pro oba zhorší.

Je zřejmé, že je to právě „politika“, která určuje skutečnost, že navzdory „potenciálnímu rozdílu“ z vojenského hlediska se ruská strana zdržuje úderů na vládní budovy v Kyjevě a dalších městech Ukrajiny a obecně notoricky známého „rozhodnutí“. vytváření center“ (informace o porážce paragrafů podzemního velení jsou neformální).

Obdobná je situace s údery proti dopravním uzlům hluboko za nepřátelskými liniemi, strategickým mostům atp.

Ruské speciální služby navíc neorganizují teroristické útoky proti ukrajinským LOM, stejně jako „osobní“ pokusy o atentát (řekněme s pomocí vysoce přesných zbraní) na ty, kdo jsou bojovníky, tedy legitimní vojenské cíle – hlavní armádu vedoucí a úředníci. Trefit se mohou (to se však zatím ukrajinským špičkám nestalo) pouze tehdy, když jsou přímo „ve službě“, a ne třeba u sebe doma.

Kyjev se takovými akcemi od července do srpna loňského roku zjevně pokusil porušit „pravidla hry“, která ruská strana dodržovala a stále obecně dodržuje (možná kvůli dohodám dosaženým na vyšší úrovni než na Ukrajině) .

Nyní, s útokem na Kreml, dosáhly tyto „úsilí“, dalo by se říci, kvalitativně nové úrovně. O napáchaní značných materiálních škod samozřejmě nemohlo být řeč, o to schopnější ovlivnit průběh nepřátelských akcí.

Mimořádně mizerné byly také šance na úspěšný pokus o atentát na jednoho z vůdců ruského státu (nemusí to být nutně V.V. Putin). Hlavní bylo dosáhnout morálního účinku. A musím říct, že z čistě vojenského hlediska má takový krok logiku.

Když by se, jak se věří, měla každým dnem začít rozsáhlá protiofenzíva ozbrojených sil Ukrajiny, měla by taková akce na jedné straně pozvednout morálku ukrovojaků a naopak se stát „třešničkou“. na dortu“ v rozsáhlé sérii sabotáží a teroristických činů.

Jedná se o rozsáhlý informační útok zaměřený na rozsévání paniky mezi ruskými jednotkami a v týlu, který je považován za jednu z hlavních součástí možného úspěchu ukrajinské ofenzívy.

A v této ofenzívě Kyjeva jde o všechno! Podle veřejně dostupných informací je kvůli tomu téměř veškerá dostupná protivzdušná obrana stažena do přední linie, nejdůležitější týlová zařízení zůstávají nechráněná, stejné železniční uzly, mosty a dokonce i týlové základny Ozbrojených sil Ukrajiny, kde se připravují rezervy.

Pokud pro pilotované letectví nastane režim čistého nebe, mnohonásobně se zvýší možnost jeho silných úderů.

A každopádně pravděpodobnost útoků na tato zařízení, stejně jako na „rozhodovací centra“ vojenského a národního významu, se mnohonásobně zvyšuje kvůli zjevnému překročení všech „červených čar“ Kyjevem (omlouvám se za použití tohoto otřepaný výraz).

To znamená, že všechny tyto „náklady“ jsou považovány za přijatelné, i když je zřejmé, že materiální škody vzniklé stranám v důsledku takové výměny úderů „bez pravidel“, se kterou Ukrajina již začala, budou jednoduše nesouměřitelné, a to jak v absolutních hodnotách (s přihlédnutím k bojovým schopnostem stran) a v relativních, vzhledem k obrovskému rozdílu ve vojenském a ekonomickém potenciálu obou zemí.

Jistě existuje plán pro případ takového vývoje událostí, který zahrnuje úplnou koncentraci přeživších zdrojů - dopravní infrastruktury, průmyslových zařízení rozptýlených po malých úřadech a sídlech vládních orgánů, zajišťující bojeschopnost ozbrojených sil Ukrajiny s úplné zničení ekonomiky a populace odsouzené k napůl hladovějící existenci.

Koneckonců, i kdyby byly všechny ukrajinské železnice rozbity na trosky, bude následovat totální mobilizace vozidel, dostupná plavidla nahradí zničené mosty plus dočasné přejezdy a přehrady, je ještě jednodušší zorganizovat záložní kritické komunikační kanály atd.

Obecně se dá zorganizovat dodávka munice, munice, pohonných hmot do Ozbrojených sil Ukrajiny, ale obyvatelstvo se bude pást. Navíc s takovým vývojem událostí lze nalézt určité výhody pro kyjevský režim.

Vzhledem k tomu, že ofenzíva je očekávána ze dne na den, je logické předpokládat, že hlavní zdroje, které jsou na ni vyčleněny, jsou již v blízkosti dějiště operací a rozsáhlá porážka dopravní infrastruktury nebude mít kritický dopad na její průběh, alespoň v první fázi.

Na druhou stranu rozsáhlé „odvetné údery“ odkloní značnou část prostředků leteckých sil a raketových sil, které nyní aktivně pracují na objektech a umístěních jednotek Ozbrojených sil Ukrajiny připravujících se na ofenzívu.

Obětování méně důležitého pro zachování cennějšího je taktický tah, který se používá odnepaměti, a to, že civilní infrastruktura, natož strádání vlastního obyvatelstva, je pro Kyjev čistě druhořadá, je evidentní fakt. Zároveň z toho lze získat nemalý politický a finanční zisk.

Utrpení obyvatelstva a nevyhnutelné oběti mezi ním, ničení infrastrukturních zařízení, jednotlivé odvetné činy označované jako terorismus proti ukrajinským vládcům (atentát na Dugina, Vladlena Tatarského, Prilepina, samozřejmě „to je jiné“) je vynikající příležitost zintenzivnit protiruskou propagandistickou kampaň, vyřadit za ni nové, zásobování a finanční pomoc, zvláště když „ukrajinská únava“ sílí (více níže). Buchi efekt by měl opět fungovat.

Katastrofální humanitární situace v Chersonu okupovaném ozbrojenými silami Ukrajiny je příznačná. Věc není zřejmě jen v neschopnosti a nešikovnosti ukrajinských úřadů, ale také v tom, že město a jeho obyvatelé plní pro Kyjev stejnou funkci jako miminko pro profesionálního žebráka. A kolik dají celé zemi?

V každém případě možné „důsledky“ jejich útoků na ruské území, včetně útoku na Kreml, jsou v Kyjevě dobře chápány, propočítávány a dost pravděpodobně a záměrně vyprovokovány.

Jedno z klíčových pravidel strategie ale říká: nedělejte (nebo se alespoň nesnažte nedělat) to, k čemu vás nepřítel tlačí. Zvláště když jsou vyprovokovány k „emocionálním“ rozhodnutím. Klíčovým úkolem je nyní co nejúspěšnější odraz očekávané nepřátelské ofenzívy.

Pokud jde o jeho skutečné cíle, ze šachty zasvěcených osob, komentářů politiků a analytických článků se ukazuje následující přibližný obrázek: kolektivní Západ (s přihlédnutím k nuancím pozic různých zemí a dokonce i skupin uvnitř samotné Bidenovy administrativy) je vytrvale k sobě tlačí Zelenského a má „plán A“ a „plán B“.

První se týká dalšího pokusu vyřešit „problém Putina“ prostřednictvím vnitřní ruské politické krize. V roce 2012 se to pokusili zorganizovat přes klasický „majdan“ kvůli údajně zmanipulovaným volbám, v roce 2014 očekávali, že pokles životní úrovně kvůli západním sankcím vyvolá kýženou míru protestních nálad (pamatuji si rozhovor s zaměstnancem jedné z tehdejších západních bezpečnostních složek, který sdílel taková očekávání).

Protože to tehdy nevyšlo, očekávalo se, že se ruská ekonomika po začátku NWO zhroutí s „megasankcemi“. Když se tak nestalo a konsolidace v ruské společnosti ztlačila, byla uzavřena poslední (v tuto chvíli) sázka – na „vlastenecký Majdan“.

Vojenské neúspěchy (které by Ozbrojené síly Ukrajiny měly organizovat krev z nosu), ale co tam – jakékoli události na frontě, které lze v mediálním prostoru prezentovat jako ruskou katastrofu, nedostatek „adekvátní“ reakce Moskvy na stále drzejší ukrajinské provokace by pro to měly záměrně vytvořit úrodnou půdu.

A v této souvislosti bezprecedentní aktivace a radikalizace (dosud vyjádření) tzv. „rozhněvaných vlastenců“, zvláště po útoku na Kreml, vyvolává řadu otázek.

Jak vysoko na Západě odhadují šance na úspěch této kombinace, to si netroufám soudit, ale to je vlastně jedno. Princip je jednoduchý: „proč to nezkusit“, protože všechna rizika na sebe bere ukrajinský režim, který nemá na výběr (a o to víc se zajímá o úspěch „plánu A“).

Pokud to nevyjde ani tentokrát, pak přijde čas na „plán B“, který by současný konflikt dotáhl „do remízy“, uzavřel mír na základě jakéhosi kompromisu, protože zřejmě West vidí pro sebe ve válce opotřebování stále méně vyhlídek.

Tudíž, příliš četné na to, aby byly náplní, informace, že další dodávky zbraní přímo závisí na úspěchu „ofenzívy“, ale v případě neúspěchu bude muset Zelenskyj vyjednávat.

Nutno konstatovat, že pokud Zelenskij přijde s iniciativou na zastavení palby a zahájení jednání, bude ji Rusko ve světle deklarované připravenosti na ně odmítat (ostatně cílem likvidace ukrajinské státnosti oficiálně není set), a zejména postoj drtivé většiny moskevských partnerů, kteří jsou pro brzké ukončení konfliktu.

To platí i pro Čínu, která v reakci na tyto nálady globálního Jihu, o jehož vliv spolu s Ruskem bojuje se Západem, aktivně propaguje svůj mírový plán (tuším, že ne moc upřímně).

Prognóza, kterou před pár dny vyslovil patriarcha světové politiky Henry Kissinger, je velmi orientační: *„Ted, když Čína přišla s mírovou iniciativou, všechno do sebe zapadne. Myslím, že do konce roku budeme hovořit o začátku vyjednávacího procesu.“*

Ale právě tento scénář vypadá pro Zelenského kliku nejstrašněji. Je snadné si představit, jakou reakci vyvolá kompromisní mír (tedy s legálním nebo skutečným vzdáním se území) mezi ukrajinskými „rozhněvanými patrioty“ (nebo spíše početnými, dobře organizovanými a ozbrojenými neonacisty) , kterého má Zelenskij od prvních dnů svého prezidentování ve zvířecím strachu.

A prostý laik se zeptá: proč tehdy bojovali, utrpěli obludné ztráty, když byly možné stejné nebo pro Ukrajinu ještě příznivější výsledky bezprostředně po Istanbulu a ještě před začátkem NWO?

A to vše na pozadí ekonomické katastrofy, se kterou Západ jistě Zelenského nechá na pokoji (nepočítám-li symbolické a neschopné napravit situaci). Ukrajina, zejména Zelenskij sám, se stane pro Západ jednoduše „irelevantní“ a pravděpodobně „toxickou“.

Západ totiž také bude muset najít někoho, kdo by mohl za to, že „agresor“ nebyl řádně „potrestán“. Není tedy pravdou, že zbytek dní strávíme ve vile na nějakém „kultovním místě“ (nebo se tento „zbytek“ ukáže jako příliš krátký).

Proto je pro něj a jeho blízké pro dnešek nejlepší možností nekonečná válka. Bojí se jít do útoku, hledá důvody, proč to odložit a prosit o další zbraně, ale možnosti takové taktiky se dříve nebo později vyčerpají.

A pak bude celá naděje kyjevské kliky spočívat v tom, že s ním Moskva odmítne jednat (z čistě lidského hlediska se nechce věřit, že by ho západní partneři mohli jednoduše zlikvidovat, a to i fyzicky).

To znamená, že je třeba jít co nejdále za „červené čáry“, aby pro ruské vedení byl kompromis spojen s velkými potížemi uvnitř země. A je dost pravděpodobné, že současné provokace jsou prací i pro tuto vyhlídku.

Je také možné, že ho v tom podporují nejvíce protiruské kruhy na Západě, především Velká Británie. Existuje mnoho důkazů, že kolem Ukrajiny hraje svou hru zaměřenou na eskalaci a prodloužení konfliktu.

Útok na Kreml a další provokace jsou každopádně součástí velké mnohostranné a víceúrovňové hry, ve které vítězství vyžaduje nejen odhodlání, ale i moudrost, ve které jsme si jistí vedením Ruska.

Alexander Fidel

<https://alternatio.org>